

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

Recentment, s'ha celebrat, a Barcelona, una assemblea de la Federació de Municipis catalans, la finalitat de la qual ha estat l'obrir els camins al renovellament de les funcions d'aquest organisme per tal que a l'hora actual serveixi d'orientador en la reestructuració de les hisendes locals. Tanmateix el problema de la vida municipal necessita de tots els desvetllaments, i l'estudi de tots els aspectes, en una assemblea colectiva, pot influir en gran manera a procurar-li les solucions adequades. Per això el contacte entre els Ajuntaments possibilita convertir en realitats les aspiracions tan sentides per la immensa majoria dels Consells municipals, que decididament col·laboraran amb entusiasme a les tasques tot just ara iniciades per la Federació. Mentrestant, però, els Ajuntaments que, com el de Vic, es troben en una situació que reclama una ordenació ràpida, han d'avançar-se, per pròpia iniciativa, a cercar les solucions factibles de trobar-hi una relativa normalitat, sense abandonar, però, el propòsit d'ajustar les normes administratives a les noves orientacions que sorgiran en donar estat de discussió al problema totalitari. Possiblement, la Corporació municipal vigatana tindrà ja en estudi la confecció de la carta municipal financera per obtenir del Govern de la Generalitat les autoritzacions encaminades a reforçar els ingressos fins el límit indispensable per a fer front a les càrregues que pesen sobre l'Ajuntament; i estimem que l'endegament, o sigui l'ordenació de la hisenda municipal és de tanta urgència que ens congratularíem de què els nostres consellers l'afrontessin amb decisió. Però, això sí, que es vagi, sense diferiments, a la confecció d'un pressupost i que hi hagi l'encert de sostraure's de càrregues que, com l'atur forçós, deriven d'un problema que no s'ha sabut resoldre en el moment oportú, però que, ara, en instituir-se la Caixa immobiliària, ja no tindria justificació que perdurés, tota vegada que tot obrer ha de tenir cabuda en la secció adient al seu treball.—ALFIL

UN PREC...

Ciudadà obrer! No sé si t'hauràs donat compte que tenim un Hospital, i que, dissortadament, pel pes dels seus anys, és una ruïna. Els germans que, com tu, tenen la dissort un dia d'haver hi de raure, no troben allò que és tan necessari pel cos adolorit, com és el benestar que dona el sol i l'aire; a l'hivern, sobretot, és quan més es senten aquestes deficiències: la poca calefacció de què disposa no arriba a poder escalfar les tres naus on estan distribuïts els malalts, i això, naturalment, fa irresistibles els dies del seu sojorn, dies que a voltes són els darrers de la vida.

El 19 de juliol, data memorable per a l'Hospital, ha estat una data de renovació completa. La data del 19 de juliol, deixarà un llegat a la ciutat, que serà l'obra constructiva d'un poble que viu una revolució i pateix una guerra, i malgrat aquesta tragèdia vivent i sangonosa, uns companys com tu, potser tu mateix, ja fa unes setmanes, millor dit, ja fa un any que treballen constantment per a bastir un edifici que està destinat a Hospital.

Aquests companys nostres saben sobrerament amb la pena que es porta a terme aquesta obra de tanta envergadura. Els qui decidiren, amb una determinació ferma, la construcció d'un nou Hospital, no ho feren per captar-se cap mèrit; sabien que seria una càrrega feixuga i un pla gairebé irrealitzable, tota vegada que el nostre actual Hospital no disposa de mitjans suficients. No per això l'esperit de progrés que el 19 de juliol ens portava, defallí un moment. Ara fa un any, es començà la tasca, i avui ja podem dir que tindrem un Hospital nou. Quan podrà inaugurar-se aquest Hospital? Difícilment pot contestar-se. Si actualment l'Hospital de Vic comptés amb prous cabals, duplicaria el nombre d'obrers, i seria cosa de pocs mesos. Malauradament no és així. Si s'ha de recórrer als poders constituïts, diran, per raons conegudes, que no ens poden atendre, o serà qüestió de tràmits i formulismes i de passar temps, que no s'acabarà mai.

I que passarà? Altrament, passarà que en entrar a l'hivern les obres s'hauran de suspendre i una colla d'obrers deixaran de treballar.

Serà un fracàs pels qui tinguérem la gosadia de voler ofrenar un Hospital, amb l'orgull de dir que serà comarcalment el millor de Catalunya? No, i dic no, perquè si en iniciar-se les obres s'hagués sotmès el pla a un estudi de tècnics i s'hagués seguit allò que se'n diu formulismes, les obres no s'haurien començat, i en passar la febre de fer grans obres només s'hauria parlat d'un gran projecte, i Vic i comarca, forçosament, tindrien d'aguantar la ruïna de l'actual Hospital. Solament així la ciutat podrà guadir, com es mereix, d'un Hospital, si tu, ciudadà obrer —i remarco ciudadà obrer—, si tu, o l'organització a què pertanyes feu un esforç perquè conjuntament poguem portar a terme l'obra empresa. I quan la seva obertura serà un fet, aleshores no et donarà vergonya, demà que tu o els teus familiars ho necessitin, d'entrar a l'Hospital a passar els dies d'angoixa que comporta una malaltia amb totes les conseqüències. No et farà vergonya d'entrar a l'Hospital, entraràs a la teva casa, exigint que se't doni el tracte que com a ciudadà hi tens dret. Vulgue-ho, company obrer, sigues tu i solament tu, qui aporti l'esforç econòmic, el petit granet de sorra, per acabar aquesta obra que ha de servir per als teus i per a les generacions futures.

R. FABREGAS

Vic, setembre del 1937.